ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 15ης Φεβρουαρίου 1996 *

Στην υπόθεση C-209/94 P,

Buralux SA, Satrod SA και Ourry SA, εκπροσωπούμενες από τους Pierrot Schiltz, δικηγόρο Λουξεμβούργου, Jean Claude Fourgoux και Christian Huglo, δικηγόρους Παρισίων, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

αναιρεσείουσες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 17 Μαΐου 1994 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-475/93, Buralux, Satrod και Ourry κατά Συμβουλίου (δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή), και με την οποία ζητείται η αναίρεση της διατάξεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως,** εκπροσωπούμενο από τους Arthur Alan Dashwood, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και Bjarne Hoff-Nielsen, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. N. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler και P. J. G. Kapteyn (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 23ης Νοεμβρίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Ιουλίου 1994, οι εταιρίες Buralux, Satrod και Ourry (στο εξής: αναιρεσείουσες) άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 17ης Μαΐου 1994 στην υπόθεση T-475/93, Buralux, Satrod και Ourry κατά Συμβουλίου (δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή), με την οποία κηρύχθηκε απαράδεκτη η προσφυγή-αγωγή που είχε ως αίτημα, αφενός, να ακυρωθεί το άρθρο 4, παράγραφος 3, στοιχείο α', περίπτωση i, του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδό τους (ΕΕ L 30, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 259/93), και, αφετέρου, να αναγνωριστεί η εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας και να αποκατασταθεί η ζημία που οι αναιρεσείουσες θεωρούν ότι έχουν υποστεί.

2 Από τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι οι αναιρεσείουσες είναι τρεις επιχειρήσεις που προβαίνουν στη συλλογή, στη μεταφορά και στη διάθεση οικιακών απορριμμάτων προερχομένων από τη Γερμανία και εξαγομένων προς τη Γαλλία και ότι συνεργάζονται: ενώ η Buralux συνάπτει συμβάσεις συλλογής και αφαιρέσεως οικιακών απορριμμάτων, η Ourry αναλαμβάνει τη μεταφορά απορριμμάτων και η Satrod εκμεταλλεύεται χώρους αποθέσεως απορριμμάτων στη Γαλλία (σκέψη 1).

3 Προς τούτο, η Buralux συνήψε, ως επί το πλείστον κατά το 1990, με διαφόρους γερμανικούς δημοσίους φορείς συμβάσεις διαρκείας 5 ετών με δυνατότητα παρατάσεως (σκέψη 2).

4 Όμως, η εισαγωγή οικιακών απορριμμάτων στη Γαλλία τερματίστηκε με την έκδοση του γαλλικού διατάγματος 92-798, της 18ης Αυγούστου 1992, περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του διατάγματος 90-267, της 23ης Μαρτίου 1990, περί εισαγωγής, εξαγωγής και διαμετακομίσεως επιβλαβών αποβλήτων. Δυνάμει του νέου κειμένου του άρθρου 34-1 του διατάγματος αυτού, απαγορεύεται, υπό την επιφύλαξη ορισμένων εξαιρέσεων, η εισαγωγή οικιακών απορριμμάτων με σκοπό τη διάθεσή τους (σκέψη 3).

5 Την 1η Φεβρουαρίου 1993, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 259/93, ο οποίος θεσπίζει ενιαίο και πλήρες καθεστώς όσον αφορά τις μεταφορές κάθε είδους αποβλήτων, τόσο των επικινδύνων όσο και των ακινδύνων, όχι μόνον μεταξύ των κρατών μελών, αλλά και μεταξύ Κοινότητας και τρίτων χωρών. Ο τίτλος ΙΙ του κανονισμού αυτού αφορά τις μεταφορές αποβλήτων μεταξύ των κρατών μελών, το δε άρθρο του 4, παράγραφος 3, στοιχείο α', περίπτωση i, έχει ως εξής:

«Προκειμένου να τεθούν σε εφαρμογή οι αρχές της εγγύτητας, της προτεραιότητας αξιοποίησης και της αυτάρκειας σε κοινοτικό και εθνικό επίπεδο, σύμφωνα με την οδηγία 75/442/ΕΟΚ [του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001. σ. 86)], τα κράτη μέλη μπορούν να λαμβάνουν μέτρα, σύμφωνα με τη Συνθήκη, για τη γενική ή μερική απαγόρευση των μεταφορών αποβλήτων ή να προβάλλουν συστηματικά αντιρρήσεις για τις εν λόγω μεταφορές. Τα μέτρα αυτά κοινοποιούνται αμέσως στην Επιτροπή που ενημερώνει τα άλλα κράτη μέλη.»

6 Θεωρώντας ότι η διάταξη αυτή είχε ως αντικείμενο να «νομιμοποιήσει» εξ απόψεως κοινοτικού δικαίου το γαλλικό διάταγμα, οι αναιρεσείουσες άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή, στηριζομένη στο άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, με σκοπό να επιτύχουν την ακύρωση της διατάξεως αυτής, καθώς και αγωγή αποζημιώσεως λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης, στηριζομένη στα άρθρα 178 και 215 της ίδιας Συνθήκης.

Η διάταξη του Πρωτοδικείου

7 Στις 17 Μαΐου 1994 το Πρωτοδικείο εξέδωσε, δυνάμει του άρθρου 111 του ισχύοντος γι' αυτό Κανονισμού Διαδικασίας, διάταξη με την οποία απέρριψε την προσφυγή-αγωγή ως απαράδεκτη.

8 Αφού υπενθύμισε την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου τη σχετική με το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως ασκουμένης από ιδιώτη, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι «το άρθρο 4, παράγραφος 3, στοιχείο α', περίπτωση i, του κανονισμού 259/93 — καθόσον, προκειμένου να τεθούν σε εφαρμογή οι αρχές της εγγύτητας, της προτεραιότητας αξιοποιήσεως και της αυτάρκειας, προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να λαμβάνουν μέτρα για τη γενική ή μερική απαγόρευση των μεταφορών αποβλήτων ή να προβάλλουν συστηματικά αντιρρήσεις για τις εν λόγω μεταφορές — έχει ως μοναδικό αντικείμενο να διαμορφώσει το πλαίσιο εντός του οποίου τα κράτη μέλη μπορούν να εισάγουν περιορισμούς στις μεταφορές αποβλήτων. Συνεπώς, τα έννομα αποτελέσματα που αυτό μπορεί να παράγει αφορούν κατηγορίες προσώπων που αντιμετωπίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο» (σκέψη 23).

9 Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, κατά συνέπεια, «η επίδικη διάταξη αφορά τις προφεύγουσες-ενάγουσες μόνον υπό την αντικειμενική ιδιότητά τους ως επιχειρηματιών στον τομέα της διαχειρίσεως και της μεταφοράς αποβλήτων, όπως και κάθε άλλον επιχειρηματία που βρίσκεται σε πανομοιότυπη κατάσταση, και ότι, κατά συνέπεια, δεν αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες-ενάγουσες» (σκέψη 24). Το Πρωτοδικείο αποφάσισε ότι, υπό τις συνθήκες αυτές και χωρίς να είναι αναγκαίο να εξακριβώσει αν η επίμαχη διάταξη του κανονισμού 259/93 αφορά άμεσα τις αναιρεσείουσες, η προσφυγή-αγωγή, κατά το μέρος που με αυτή ζητήθηκε η ακύρωση της ως άνω διατάξεως, έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη (σκέψη 25).

10 Ως προς τη στηριζομένη στα άρθρα 178 και 215 της Συνθήκης αγωγή αποζημιώσεως λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης, το Πρωτοδικείο τόνισε ότι το άρθρο 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο οποίος είχε εφαρμογή κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής-αγωγής, απαιτεί το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση (σκέψη 30). Διαπιστώνοντας ότι τόσο το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο όσο και το υπόμνημα απαντήσεως δεν περιείχαν κανένα στοιχείο που να δικαιολογεί το ύψος της αποζημιώσεως που ζητούσε καθεμία από τις αναιρεσείουσες (σκέψη 31), το Πρωτοδικείο κήρυξε και αυτό το μέρος της προσφυγής-αγωγής απαράδεκτο (σκέψη 32).

Οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων όσον αφορά τη διάταξη του Πρωτοδικείου

11 Προκειμένου περί της στηριζομένης στο άρθρο 173 της Συνθήκης προσφυγής ακυρώσεως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν τρία επιχειρήματα προς απόδειξη ότι κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το άρθρο 4, παράγραφος 3, στοιχείο α', περίπτωση i, του κανονισμού 259/93 (στο εξής: επίμαχη διάταξη) δεν τις αφορά άμεσα και ατομικά.

12 Πρώτ' απ' όλα, θεωρώντας την επίμαχη διάταξη ως «πλαίσιο δράσεως» απευθυνόμενο σε γενικές και αφηρημένες κατηγορίες προσώπων, το Πρωτοδικείο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία της διατάξεως αυτής. Η εν λόγω διάταξη επιτρέπει στα κράτη μέλη, ανά πάσα στιγμή και χωρίς δικαιολογία, να λαμβάνουν, σε έναν ευαίσθητο τομέα, συγκεκριμένα μέτρα, όπως είναι η απαγόρευση της εισαγωγής αποβλήτων προελεύσεως άλλου κράτους μέλους. Έτσι, για τις αναιρεσείουσες, οι οποίες είναι σχεδόν οι μόνοι επιχειρηματίες που εξασφαλίζουν τις μεταφορές αποβλήτων της Γερμανίας προς τη Γαλλία και των οποίων η κύρια δραστηριότητα συνίσταται στις μεταφορές αυτές, η διάταξη έχει καταστρεπτικές οικονομικές και χρηματικές συνέπειες.

13 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο κακώς αρνήθηκε να εφαρμόσει εν προκειμένω τη νομολογία Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής (απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Συλλογή 1985, σ. 207). Πράγματι, ακριβώς όπως οι προσφεύγουσες στην υπόθεση εκείνη, οι αναιρεσείουσες έχουν συνάψει πριν από την έκδοση της επίμαχης πράξεως συμβάσεις των οποίων η εκτέλεση πρέπει να γίνει κατά την περίοδο εφαρμογής της πράξεως.

14 Τέλος, μη έχοντας λάβει επαρκώς υπόψη τα πραγματικά περιστατικά της παρούσας υποθέσεως, το Πρωτοδικείο παραγνώρισε την έννοια του εννόμου συμφέροντος και το δικαίωμα των αναιρεσειουσών περί προσφυγής ενώπιον της δικαιοσύνης κατά των πράξεων των κοινοτικών οργάνων.

15 Ως προς τη στηριζομένη στα άρθρα 178 και 215 της Συνθήκης αγωγή αποζημιώσεως λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι την κήρυξε απαράδεκτη λόγω ελλείψεως ακριβών στοιχείων δικαιολογούντων το ύψος της προβαλλομένης ζημίας, παρ' όλον ότι είναι αναμφισβήτητη η ύπαρξη της ζημίας αυτής και το ύψος της μπορεί να αποδειχθεί με βάση όλα τα τιμολόγια των οποίων το άθροισμα επιτρέπει να προσδιοριστεί ο κύκλος εργασιών των αναιρεσειουσών.

16 Με το υπόμνημά του αντικρούσεως, το Συμβούλιο υποστηρίζει, κυρίως, ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη και, επικουρικώς, ότι είναι αβάσιμη.

17 Προκειμένου περί της προσφυγής ακυρώσεως, η επίμαχη διάταξη του κανονισμού 259/73 χαρακτηρίζεται, πρώτ' απ' όλα, ως γενική διάταξη κανονιστικής φύσεως η οποία απευθύνεται σε όλα τα κράτη μέλη και, συνεπώς, δεν έχει εφαρμογή κατά τρόπο εξατομικευμένο και άμεσο ούτε επί των τωρινών ούτε επί των μελλοντικών επιχειρηματιών.

18 Στη συνέχεια, το Συμβούλιο φρονεί ότι μόνον ενώπιον μιας ολόκληρης σειράς ιδιαιτεροτήτων κατέληξε το Δικαστήριο, με την προαναφερθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, στο παραδεκτό της προσφυγής. Η ίδια συλλογιστική δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην παρούσα υπόθεση.

19 Τέλος, το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι, όσον αφορά τις κανονιστικές πράξεις των κοινοτικών οργάνων, οι ιδιώτες μπορούν πάντοτε να ασκούν κατά των εθνικών αποφάσεων που λαμβάνονται δυνάμει μιας τέτοιας πράξεως

προσφυγή ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, τα οποία μπορούν, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, να ζητήσουν από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του κύρους της πράξεως αυτής.

20 Ως προς την αγωγή αποζημιώσεως λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης, το Συμβούλιο θεωρεί ότι απλώς και μόνον η προσκόμιση τιμολογίων δεν καθιστά δυνατή την απόδειξη της υπάρξεως ζημίας ούτε τον υπολογισμό του ύψους των ζητουμένων αποζημιώσεων.

Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

21 Ως προς το μέρος της αιτήσεως αναιρέσεως που αφορά την απόφαση του Πρωτοδικείου περί απορρίψεως ως απαράδεκτης της αγωγής αποζημιώσεως λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης, αρκεί η διαπίστωση ότι το ζήτημα αν με το δικόγραφο της προσφυγής και το υπόμνημα απαντήσεως δικαιολογήθηκε επαρκώς το ποσό της ζητουμένης από καθεμία αναιρεσείουσα αποζημιώσεως καθιστά αναγκαία την εκτίμηση πραγματικών περιστατικών που εκφεύγει της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου, η οποία περιορίζεται μόνο στον έλεγχο του αν, με την αναιρεσιβαλλομένη διάταξη, τηρήθηκαν κανόνες δικαίου.

22 Ως προς τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου να απορρίψει ως απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως, πρέπει να εξεταστεί αν το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι η επίμαχη διάταξη του κανονισμού 259/93 δεν αφορά ατομικά τις αναιρεσείουσες.

23 Κατά το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

24 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η δυνατότητα προσδιορισμού, με περισσότερη ή λιγότερη ακρίβεια, του αριθμού ή ακόμη της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται ένα μέτρο, όπως η επίμαχη διάταξη του κανονισμού 259/93, ουδόλως σημαίνει ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι το μέτρο αυτό αφορά ατομικά τα εν λόγω υποκείμενα δικαίου, όταν είναι δεδομένο ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται λόγω μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως την οποία καθορίζει η οικεία πράξη (βλ., για παράδειγμα, την απόφαση της 15ης Ιουνίου 1993, C-264/91, Abertal κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-3265, σκέψη 16, και τη διάταξη της 24ης Μαΐου 1993, C-131/92, Arnaud κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-2573, σκέψη 13).

25 Για να μπορέσει να θεωρηθεί ότι μια πράξη αφορά ατομικά τα ως άνω υποκείμενα δικαίου, πρέπει η έννομη κατάστασή τους να θίγεται συνεπεία μιας πραγματικής καταστάσεως η οποία τα διαφοροποιεί από κάθε άλλο πρόσωπο και τα εξατομικεύει όπως τα πρόσωπα προς τα οποία απευθύνεται η πράξη (βλ., ιδίως, την απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 1987, 26/86, Deutz und Geldermann κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 941, σκέψη 9).

26 Στη σκέψη 23 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Πρωτοδικείο τόνισε ορθώς ότι η επίμαχη διάταξη του κανονισμού 259/93 έχει σκοπό απλώς και μόνον να διαμορφώσει το πλαίσιο εντός του οποίου τα κράτη μέλη μπορούν να εισάγουν περιορισμούς στις μεταφορές αποβλήτων και ότι, συνεπώς, τα έννομα αποτελέσματα που η διάταξη αυτή είναι ικανή να παράγει αφορούν κατηγορίες προσώπων που αντιμετωπίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο.

27 Πράγματι, η επίμαχη διάταξη επιτρέπει σε όλα τα κράτη μέλη, και όχι μόνο στη Γαλλική Δημοκρατία, να λαμβάνουν μέτρα για τη γενική ή μερική απαγόρευση των μεταφορών αποβλήτων ή να προβάλλουν συστηματικά αντιρρήσεις για τις εν λόγω μεταφορές, αρκεί τα ανωτέρω μέτρα ή αντιρρήσεις να έχουν προορισμό να θέσουν σε εφαρμογή τις αρχές της εγγύτητας, της προτεραιότητας αξιοποιήσεως και της αυτάρκειας σε κοινοτικό και εθνικό επίπεδο, σύμφωνα με την προαναφερθείσα οδηγία 75/442.

28 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η διάταξη αυτή αφορά τις αναιρεσείουσες μόνον υπό την αντικειμενική ιδιότητά τους ως επιχειρηματιών στον τομέα των μεταφορών αποβλήτων μεταξύ των κρατών μελών, όπως και κάθε άλλον

επιχειρηματία που δρα στον τομέα αυτόν, και ότι το Πρωτοδικείο, διαπιστώνοντας ότι, κατά συνέπεια, η ως άνω διάταξη δεν αφορά ατομικά τις αναιρεσείουσες, δεν υπέπεσε σε καμία νομική πλάνη.

29 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από το γεγονός ότι οι αναιρεσείουσες είναι σχεδόν οι μόνοι επιχειρηματίες που εξασφαλίζουν τις μεταφορές αποβλήτων της Γερμανίας προς τη Γαλλία. Πράγματι, ένα τέτοιο περιστατικό δεν μπορεί να διαφοροποιήσει, με βάση την επίμαχη διάταξη η οποία αφορά γενικώς τις μεταφορές αποβλήτων μεταξύ όλων αδιακρίτως των κρατών μελών, τις αναιρεσείουσες από οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία.

30 Όσον αφορά το ότι το Πρωτοδικείο φέρεται ότι δεν έλαβε υπόψη την προαναφερθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, πρέπει να υπομνηστεί ότι η κατάσταση που έδωσε αφορμή για την απόφαση αυτή διακρίνεται σαφώς από την κατάσταση εντός της οποίας ανέκυψε η παρούσα υπόθεση.

31 Πράγματι, μόνον ενώπιον μιας σειράς ιδιαιτεροτήτων το Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε ότι απλώς και μόνον η ιδιότητα του εξαγωγέα προς τη Γαλλία δεν αρκούσε για να αποδείξουν οι προσφεύγουσες ότι η προσβληθείσα απόφαση τις αφορούσε ατομικά, αναγνώρισε, με την απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, ότι η απόφαση που προσέβαλαν οι επιχειρήσεις τις αφορούσε ατομικά και άμεσα.

32 Κατ' αρχάς, σε αντίθεση με την παρούσα υπόθεση, η προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου αφορούσε μια απόφαση της Επιτροπής με την οποία επετράπη, δυνάμει του άρθρου 130, παράγραφος 3, της πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας και των προσαρμογών των Συνθηκών (ΕΕ ειδ. έκδ. της 19.11.1979, σ. 47), σε ένα μόνον κράτος μέλος να λάβει ένα μέτρο προσωρινής διασφαλίσεως σχετικά με την εισαγωγή εντός αυτού του κράτους ορισμένων προϊόντων προελεύσεως ενός μόνον άλλου κράτους μέλους.

33 Στη συνέχεια, το Δικαστήριο κατέληξε στο παραδεκτό της προσφυγής μόνον αφού διαπίστωσε, στη σκέψη 28 της αποφάσεως αυτής και κατά την εξέταση της ουσίας της υποθέσεως, ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη, δυνάμει του άρθρου 130, παράγραφος 3, της πράξεως προσχωρήσεως, να ενημερωθεί για τις αρνητικές επιπτώσεις που μπορούσε να είχε η απόφασή της στην οικονομία του οικείου κράτους μέλους, καθώς και για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, και ότι, στο πλαίσιο αυτό, έπρεπε επίσης να ληφθούν υπόψη, στο μέτρο του δυνατού, οι συμβάσεις τις οποίες οι εν λόγω επιχειρήσεις, στηριχθείσες στη διατήρηση της ελευθερίας του ενδοκοινοτικού εμπορίου, είχαν ήδη συνάψει και των οποίων η εκτέλεση θα παρεμποδιζόταν, εν όλω ή εν μέρει, από την απόφαση περί εγκρίσεως των μέτρων διασφαλίσεως.

34 Ακριβώς λόγω της υπάρξεως μιας τέτοιας υποχρεώσεως εις βάρος της Επιτροπής έπρεπε, κατά τη σκέψη 31 της αποφάσεως αυτής, να θεωρηθεί, όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής, ότι η απόφαση της Επιτροπής αφορούσε ατομικά τις συνάψασες τέτοιες συμβάσεις επιχειρήσεις, ως μέλη περιορισμένης ομάδας επιχειρήσεων εξατομικευμένων ή δυναμένων να εξατομικευθούν από την Επιτροπή και ειδικώς θιγομένων, λόγω των συμβάσεων αυτών, από την επίδικη απόφαση.

35 Ως προς το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι η κοινοτική νομολογία, υπερβολικά αυστηρή, δεν παρέχει αποτελεσματική προστασία στους επιχειρηματίες όταν θίγονται σε ένα δικαίωμα που αντλούν από τη Συνθήκη, όπως είναι η πλήρης εφαρμογή της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στα άρθρα 3 έως 5 του κανονισμού 259/93, οι μεταφορές αποβλήτων ενός κράτους μέλους σε άλλο κράτος μέλος πρέπει να αποτελούν το αντικείμενο προηγούμενης κοινοποιήσεως από το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, που προτίθεται να μεταφέρει ή να διαμετακομίσει απόβλητα, προς την αρμόδια αρχή που ορίζει το κράτος μέλος προορισμού. Η εν λόγω αρχή οφείλει, στη συνέχεια, εντός προθεσμίας 30 ημερών από την αποστολή της αποδείξεως παραλαβής στον κοινοποιούντα, να λάβει την απόφαση να επιτρέψει, υπό όρους ή άνευ όρων, τη μεταφορά ή να την αρνηθεί.

36 Συνεπώς, δεν αποκλείεται, προς στήριξη προσφυγής κατά εντασσομένης στο πλαίσιο της επίμαχης διατάξεως του κανονισμού 259/93 αποφάσεως περί αρνήσεως της μεταφοράς αποβλήτων, η δυνατότητα των αναιρεσειουσών να

προβάλουν την έλλειψη νομιμότητας της διατάξεως αυτής και να υποχρεώσουν έτσι το εθνικό δικαστήριο να αποφανθεί επί του συνόλου των σχετικών αιτιάσεων, αφού υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο περί του κύρους της διατάξεως αυτής.

37 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι οι ισχυρισμοί που προέβαλαν οι αναιρεσείουσες προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναιρέσεως είναι αβάσιμοι, με αποτέλεσμα η εν λόγω αίτηση αναιρέσεως να πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

38 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Εφόσον οι αναιρεσείουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

Κακούρης Hirsch Mancini

Schockweiler Kapteyn

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Φεβρουαρίου 1996.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

K. N. Κακούρης